

Ἀπόδοση τοῦ Πάσχα (Δανιήλ Ἀεράκης Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ Ἀνάσταση συνεχίζεται! Αὐτὸ δείχνει καὶ ἡ γιορτὴ τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα. Τὰ ἴδια γράμματα τῆς νύχτας τῆς Ἀναστάσεως, ἀκούγονται καὶ κατὰ τὴν Ἀπόδοση τοῦ Πάσχα. Τελεῖται μία μέρα πρὶν ἀπ' τὴ γιορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.

Κάθε μεγάλη γιορτὴ στὴν Ὁρθόδοξη λατρεία ἔχει τὴν «ἀπόδοσή» της. Κάθε γιορτὴ εἶναι ζωντανὸ γεγονός, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, στὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλο λόγο γίνεται ὁ ἐπανεορτασμός μίας ἐορτῆς, δηλαδή ἡ ἀπόδοσή της. Γιὰ ν' ἀπολαύσουμε ἀκόμα μία φορά τὴν ὀμορφιὰ τῆς γιορτῆς.

Ὅταν ἕνα θέαμα εἶναι ὠραῖο, ποθοῦμε νὰ τὸ ξαναδοῦμε. Ὅταν ἕνα φαγητὸ εἶναι νόστιμο, θέλουμε νὰ τὸ ξαναγευτοῦμε. Ὁ ἐορτασμός κάποιου γεγονότος τῆς ζωῆς

τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Θεοτόκου, προξενεῖ γλυκύτητα στήν ψυχή, πού θέλει νά τὸ ξαναγιορτάσει.

Τὴν γλυκύτητα, περισσότερο ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο γεγονός, τὴν αἰσθανόμαστε γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα. Γιορτὴ εὐφροσύνης. «Πανήγυρις ἔστι πανη-γύρεων». Ποτὲ ἄλλοτε δὲν σκιρτᾷ ἡ ψυχή τόσο πολύ, ὅσο τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως. Χαιρόμαστε γιὰ τὸν θρίαμβο τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Θρίαμβος τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου. Τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοῦ Ἄδη. Τῆς χαρᾶς κατὰ τῆς λύπης. Τῆς ἀλήθειας κατὰ τοῦ ψεύδους. Αὐτὴ ἡ εὐφροσύνη γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι καθολικὴ καὶ αἰώνια. Οὐρανὸς καὶ γῆ συγχορεύουν. Ὅχι μία φορά. Πάντοτε, αἰώνια. «Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνεσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω· ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὄρατὸς τὲ ἅπας καὶ ἀόρατος. Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώ-νιος» (κανόνας Πάσχα).

Ἡ Ἀνάσταση συνεχίζεται. Κάθε φορά πού τελοῦμε τὴ θεία Λειτουργία. Ἡ θεία Λειτουργία ξαναζωντανεῦει μπροστά μας ὅλα τὰ στάδια τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. «Ὁδεύωμεν διὰ πασῶν τῶν ἡλικιῶν τοῦ Χριστοῦ», ὅπως λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Ὁ Χριστὸς γεννᾶται, στήν «πρόθεση» πού τελεῖται στήν ἀριστερὴ κόγχη τοῦ ἱεροῦ πού μοιάζει μὲ φάτνη. Ὁ Χριστὸς βγαίνει στὸ κόσμο γιὰ νὰ κηρύξει τὸ Εὐαγγέλιό Του, κατὰ τὴ μικρὴ εἴσοδο πού ὁ ἱερέας βγαίνει μὲ ὑψωμένο τὸ Εὐαγγέλιο. Ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ θυσιαστεῖ, κατὰ τὴ μεγάλη εἴσοδο. Ὁ Χριστὸς ὑψώνεται πάνω στὸ Σταυρὸ καὶ θυσιάζεται, κατὰ τὴν προσφορὰ καὶ τὸν καθαγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων, πού γίνεται μὲ τὴν προσφώνηση: «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν...». Ὁ Χριστὸς ἀνασταίνεται, κατὰ τὴ μετάληψη τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, πού πλημμυρίζει τὴ καρδιὰ ἀπὸ ἀναστάσιμη χαρὰ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ λειτουργός, ὅταν κοινωνεῖ, εὐθὺς ἀμέσως λέει τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...».

Κάθε θεία Λειτουργία εἶναι μία ἀνάμνηση τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Εἶναι τὸ σταυρώσιμο καὶ ἀναστάσιμο Πάσχα. Ἰδιαίτερα ἡ Λειτουργία τῆς Κυριακῆς ἔχει ἀναστάσιμο χαρακτήρα. Εἶναι ἡ Λειτουργία τῆς «μίας τῶν σαββάτων». Τὴν Κυριακὴ εἶναι ὅλα ἀναστάσιμα. Τὰ ἀπολυτικά τῶν ὀκτῶ ἡχων, ὅλα ἀναστάσιμα. Ἀλλὰ καὶ τὰ τροπάρια τοῦ ὄρθρου τῆς Κυριακῆς. Κατεξοχὴν ἀναστάσιμη εἶναι ἡ περίοδος τοῦ Πάσχα, τοῦ Πεντηκοσταρίου, πού ἀρχίζει τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τελειώνει τὴ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἡ Ἀνάσταση συνεχίζεται! Ἐπαναλαμβάνεται κάθε φορά πού οἱ πιστοὶ ἔχουν Πάσχα. Οἱ κοσμικοὶ συνάνθρωποί μας μία φορά τὸ χρόνο ἔχουν Πάσχα. Καὶ οὔτε αὐτὸ ἀντιλαμβάνονται. Δὲν τὸ ἀπολαμβάνουν. Νομίζουν, πὼς Πάσχα εἶναι τὸ σουβλιστὸ

ἀρνί, τὰ κόκκινα αὐγά, τὸ γλέντι καὶ τὸ ξεφάντωμα! Οἱ πιστοὶ γιορτάζουν τὸ ἀληθινὸ Πάσχα, μάλιστα πολλές φορές στὴ ζωὴ τους. Ὅταν μὲ πίστη ζοῦν τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Ζοῦν τὸ νέο Πάσχα. Ὅταν κατορθώνουν καὶ κάνουν μεγάλα περάσματα. Πάσχα σημαίνει διάβαση, πέρασμα. Ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε, γιὰ νὰ μᾶς περάσει ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῆς ἁμαρτίας στὴ δικαίωση. Ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ σκότους στὴν ἀγιότητα. Ἀπὸ τὴ φθορὰ στὴν ἀφθαρσία.

Κάθε φορά πὸ ξεπερνᾶμε τὰ γήινα, πὸ ὑπερπηδᾶμε τὰ προβλήματα, πὸ ὑπερνικᾶμε τὶς θλίψεις, πὸ περνᾶμε τὸ ὀρμητικὸ ποτάμι τῆς ζωῆς ἢ τὴ φουρτοῦνα τῆς θάλασσας τῶν πειρασμῶν, κάνουμε θαυμαστὴ διάβαση. Πάσχα γιορτάζουμε! Ὅταν ἀξιωνόμαστε νὰ κοινωνοῦμε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὴ Θεία Κοινωνία κάνουμε ὄχι ἀπλῶς διάβαση, ἀλλὰ ὑπέρβαση. Ξεπερνᾶμε τὰ μέτρα μας. Ἀποκτᾶμε θεϊκὲς διαστάσεις. Ἀποσπόμεστε ἀπὸ τὴ γῆ. Ξεκολλᾶμε ἀπὸ τὴ λάσπη. Ἀνερχόμαστε πρὸς τὸν οὐρανὸ. Γινόμαστε κοινωνοὶ τοῦ Χριστοῦ. Κοινωνοὶ τῶν παθημάτων Του καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του. Γινόμαστε κοινωνοὶ θείας φύσεως (Β΄ Πέτρ. α΄ 4). Γινόμαστε χριστοφόροι, θεοφόροι.

Ἡ Ἀνάσταση συνεχίζεται! Ἐπαναλαμβάνεται στὴ ζωὴ τῶν ἁγίων. Οἱ ἅγιοι εἶναι ἁμαρτωλοὶ, πὸ ἀναστήθηκαν. Σ' ἓνα τροπάριο παρακαλοῦμε· «Ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ». Ἡ ἁμαρτία εἶναι θάνατος. Ἡ μετάνοια εἶναι ἀνάσταση. Νύχτα σκοτεινὴ ἢ ἁμαρτία, μέρα λαμπρὴ ἢ ζωὴ τῆς μετανοίας. Κάθε χριστιανός, πὸ μετανοεῖ, εἶναι ἓνας ἀναστημένος. Κάθε ἅγιος ἀποτελεῖ ζωντανὴ ἀπόδειξη τῆς δυνάμεως τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ φωτεινὴ ζωὴ του ἀποτελεῖ ἀνταύγεια τοῦ ἀναστάσιμου φωτός.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος στὴν ὁμιλία του «Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα», ἀναφερόμενος στοὺς νεοφώτιστους χριστιανούς, γιὰ κείνους, δηλαδή, πὸ βαπτίζονταν ὁμαδικὰ κατὰ τὴ νύχτα τοῦ Μέγ. Σαββάτου, λέει: Θέλω ν' ἀπευθύνω τὸ λόγο σ' αὐτούς, πὸ τὴ φωτόλουστη αὐτὴ μέρα ἀξιώθηκαν τὸ θεῖο βάπτισμα. Οἱ νεοφώτιστοι εἶναι τὰ καλὰ δενδρύλλια τῆς Εκκλησίας, τὰ λουλούδια τὰ πνευματικά, οἱ νέοι στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ. Πρὶν ἀπὸ χτὲς, ὁ Κύριός μας βρισκόταν στὸ Σταυρό. Ἔτσι κι αὐτοί, πρὶν ἀπὸ χτὲς βρίσκονταν στὴν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλὰ τώρα συναναστήθηκαν μαζί μὲ τὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς σωματικὰ πέθανε κι ἀναστήθηκε. Αὐτοὶ ἦσαν πεθαμένοι στὸ λάκκο τῆς ἁμαρτίας. Κι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀναστήθηκαν. Ἡ γῆ τώρα τὴν ἀνοιξὴ τριαντάφυλλα καὶ γιασεμιὰ κι ἄλλα λουλούδια μᾶς χαρίζει. Τὸ βαπτιστήριον μὲ τ' ἁγιασμένα νερά μᾶς χάρισε σήμερα ἀνθόκηπο πιδὸ ὁμορφὸ ἀπὸ τῆς γῆς.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τὴν τρανότερη ἀπόδειξη τῆς Ἀναστάσεως. Ἀπὸ τὸν τάφο τῆς ἁμαρτίας ἀνασταίνεται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ δύναμη τῆς μετανοίας.

Ποιὸ εἶναι δυσκολότερο; Τὸ ν' ἀναστηθεῖ ἓνας ἁμαρτωλὸς ἀπὸ τὸ μνήμα τῆς ἀκολασίας ἢ τὸ νὰ ἀναστηθεῖ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν τάφο τῆς φθορᾶς; Φαίνεται τὸ δεύτερο δυσκολότερο. Κι ὅμως, τὸ πρῶτο εἶναι. Γιὰ τὴν ἀνάσταση τῶν σωμάτων, καμιὰ ἀντίσταση δὲν προβάλλεται. Γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ψυχῆς, ὑπάρχει ἡ ἀντίσταση τῆς θελήσεως, τοῦ παλαιοῦ ἄνθρωπου.

Πολὺ δύσκολη ἡ πνευματικὴ ἀνάσταση. Τὸ νὰ γίνῃ: ὁ θυμώδης, πράος. Ὁ χαρτοπαίκτης καὶ φιλάργυρος, ἐλεήμων. Ὁ μέθυσος, ἐγκρατής. Ὁ σαρκολάτρης, σώφρων. Ὁ ἐγκληματίας, ἥσυχος. Ὁ ἄγριος, ἅγιος. Αὐτὸ τὸ τόσο δύσκολο εἶναι γεγονός. Τὸ βλέπουμε στὸ χῶρο τῆς χάριτος, στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴ δύναμη τῆς μεταμορφώσεως, τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ Χριστός, ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὄχι μόνο ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐγείρων τοὺς νεκρούς. Εἶναι νεκρεγέρτης ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀφοῦ, λοιπόν, γίνεται τὸ δύσκολο, ἡ ἀνάσταση τῶν ἁμαρτωλῶν, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ εὐκόλο, ἡ ἀνάσταση τῶν σωμάτων κατὰ τὴν κοινὴ ἀνάσταση;

Πηγὴ: agiazoni.gr